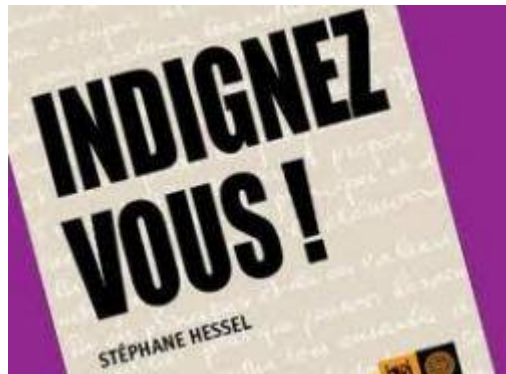

PROTESTA EGITEKO AUKERA

Posted on 12/03/2012 by Naider

Lehenengo euskal gehiengo sindikalak izan ziren urratsa eman zutenak, beti euren erantzunaren bidea markatzeko gogoz. Orduan, Espainia osoan ordezkariak zuten klase handietako bi sindikatuak ere bultzatu ziren. Haiekin bat egin dute erakunde sozial amaigabe eta ezkerreko alderdi minoritario batzuk ere. Kontua da martxoaren 29an greba orokorra deitzen dela Espainian. Aitzakia? Rajoyk proposatutako lan erreforma. Arrazoa? Askoren desenkantua krisi ekonomikoaren kudeaketa politikoarekin baina baita jatorrian dauden beste hainbat gauzarekin ere.

Espainiar gizarteak, beharbada Euskal Herrian apur bat gutxiago, politikoki motelduta dirudi beti eta botere talde handien gehiegikerien aurrean erantzun sozialak beti itxaron dezaketela beste zuloz bat gozatzeko. Total, zertarako kexatzeak! 15 M mugimendua abisua izan zen marinelentzat eta nolabaiteko itxaropen arnasa lehorrean geratu zirentzat. Eskala sismikoan gradu gutxiko mugimendua baina zerbait mugitzen ari zenaren seinale, herabeki bada ere, gure gizartearen ariman.

Bai, hain zuzen. Ia bost milioi langabe behar izan ziren milaka pertsona kalean euren haserrea erakusten ikusteko. Eskualdeko presidente oso bat auzipetzea beharrezkoa zen, demokrazia konbentzitutako baten baino gehiagoren erraiak hankaz gora jarri zezaten. Aurrezki Kutxen finantza-delirio guztietatik dirua aurreztu beharra zegoen batzuk konturatzeko Espainiako finantza-sistema, neurri handi batean, fiasco soziala zela. Milaka enpresa lehiakor behar izan ziren krediturik gabe itotzeko zentzugabekeria monumentalaz jabetzeko. Alemaniako kantziler batek behar izan zuen gure prekaritateaz jabetzeko txantxetan ari ginen galdetzeko.

Azkenik, Castellonen hegazkinik gabeko aireportuak, Bilbon autorik gabeko autobideak, Seseñan jenderik gabeko hiriak, Andaluzian industriarik gabeko industriaguneak, CSICen finantza-bideragarritasunik gabeko zentro zientifikoak, Avilesen edo Santiagon kulturarik gabeko kultur zentroak ikusi behar genituen, isilik. El Ferrol edo Torreviejako auditorioak, Laredoko itsasontzirik gabeko kirol-portuak, Albaceteko bidaiaririk gabeko geltokiak, porlanez estalitako milaka kilometroko kostaldea edo hiru milioi eta erdi "salgai" seinaleak. Ikusi behar genuen baina, batez ere, bat-batean ikusi.

Eta oraindik murriztaile batzuek ez dute amore ematen. Alderdi politikoek, agian guztiek salbuespenik gabe, oraindik ez dute guztiz onartzen. Pankartaren aurrean egon nahi ez izateak badu bere logika. Subjektuarekin duten erantzunkidetasun handiago edo txikiagoaren apaltasunak behartzen ditu, baina egin ezin dena da ez diotela beren buruari eskatzen, pribatuan behintzat, kontzientziaren azterketa lasaia eta autokritika sakona, oinarri barkaezinak. beren birfundazioa eraikuntza sozialeko proiektu gisa, Konstituzioak demokrazian parte-hartze politikorako oinarrizko tresna gisa sagaratu baitzituen.

Rajoyren lan erreforma ez da dramarik handiena edo zentzugabekeriarik handiena. Ziur askoren arrazoirik gabeko eta etsipenaren festa honetan gonbidatu extemporal bat gehiago da. Espainiar lan-sistemaren zurruntasuna birformulatu behar zena izan zen, eraginkorra ez zelako eta aparteko kostuak kobratzen zizkion enpresei, garai onetan jasanezinak baina krisi garaian eta berregokitzapenetan jasanezinak. Langileari gainkostu hori guztia egun batetik bestera uztea ez da, inola ere, konponbide solidarioa edo berraseguru-sistema publiko eta publiko-pribatua duten Europako beste sistemen parekoa, langileari dagozkion eskubideak kentzea eragozten dutenak. horiei gurea bezalako egoera sozialean.

Sindikatuak, ugazaben aurka borrokatzeko imajinario zaharkituan oso eroso, Rajoyren operazio trakets honetan defentsarik gabeko langile klasearen buruzagi gisa duten papera ikusi dute. Bere hitzaldi lodian, aurreko lan-legediak babesten zituen bost milioi langabeen ezinbesteko proiektuen

itotzeak ez zirudien koxkarik egin, ezta euren egoitzaren aurrean herabeki kontzentratu ere.

Haren ahots ahulduak gora egiten du gaur berriro. Eta lan erreformaren aitzakia izango da nonahi zabaltzen diren milioika kausak piztuko dituen iltza. Bost milioi langabe nahasietako bakoitzaren kausa, etorkizun ezezagun batek gomendatutako milioika gazteren, beren langileekin konprometitu eta egoerak larritutako milioika enpresaburu txiki eta handien, izerditan egin zuten milioika jubilatuen. eraiki gaur egun kolpea ikusten duzuna, beren funtzio publikotik baldintza okerragoetan zerbitzatzen gaituzten milioika herritarrengandik, gure ongizatea hobetzeko ezagutza eta teknologia sortzen duten ehunka mila ikertzaileen, unibertsitateko jendearen, hezkuntza, kultura, GKE eta beste herritar kontziente askorena.

Lerro horietatik bat egiten dudan zalaparta oso bat, ni ere suminduta, larrituta eta, batez ere, gure agintarien proposamen politikoetan ausardia eta zintzotasuna ikusteko irrikaz nagoelako. Ez da Rajoyren Gobernuaren jardunari erantzuna. Bai, argia bidea erakusteko. Nire aldetik behintzat, gure gobernu-erakundeetan hezkuntzan, ikerkuntzan eta lehiakortasunean inbertsioak modu erabakiorrean zabaltzen dituen ekintzarik ezaren eta planteamendu erradikalen ezaren aurkako pizgarri bat da, ekonomialari fanatikoen aholkuei kasurik egin gabe murrizketa sozial handiagoak eta ingurumen kezka gutxiago. Estatu eraginkor, arrazional eta lehiakorrago bat eraikitzeak ez du esan nahi estatu soziala suntsitzea. Batzuek uste dugu bateragarria dela. Imitatzen saiatzen garen beste batzuek badakite. Lidergoarekin eta epe luzerako ikuspegiarekin ez jokatzeko gizarte gisa batzen gaituen proiektu kolektiboa ere suntsitzen ari da.

Sindikatuak ez dute nahastu behar deialdiaren arrakasta eta gizarte honi tiraka egiteko duten gaitasuna. Hauteskunde orokorretarako hiru hilabete eskas falta direnean, alderdi politikoek ez dute nahastu behar protesta sozialerako tresna hau gobernatzen gaituztenen aurkako ekintza batekin soilik. Biek entzuten dute egunen batean gainerakoan ibiltzen jarraitzeko geldituko den gizarte baten zalaparta isila.

There are no comments yet.